

kaj en Latino sine flexione. La nomon de la organizaĵo li tradukis kiel „Academia pro Inter-lingua” uzante la vorton unue kun interliga streketo. Ekde la unua numero de la akademia revuo *Discussiones* (1-a de aŭgusto 1909) uzis Peano la terminon sen streko. Academia pro Interlingua estis (re)fondita kaj jure registrita sub tiu ĉi nomo en Torino en la jaro 1910. Laŭ sia nova statuto ĝi ĉesis esti elita organizaĵo (en la jaro 1908 ĝi havis nur dek membrojn) kaj malfermiĝis por ĉiuj favorantoj de diversaj formoj de latinide bazita „interlingua”, kiu estis pridiskutebla laŭ akademiaj rekomendoj.

La plej gravaj punktoj de la statuto:

- „Academia cura progressu de interlingua in theoria et in practica” (La akademio zorgas pri progreso de internacia lingvo en teorio kaj praktiko).
- „Omne socio pote adopta forma de interlingua que illo praefer” (Ĉiu membro povas adopti la de si preferatan formon de internacia lingvo).

Kaj pri la statuto, kaj pri la rekomendoj eblis diskuti kaj demokratie decidi, tial eldoniĝis (paralele al la cirkuleroj) periodaĵo *Discussiones*. La unua numero de *Discussiones* en 1909 proponis al diskuto la unuajn kvin regulojn por la interlingvo:

- 1) La lingvo de la Akademio enhavu ĉiujn vortojn komunajn al la jenaj lingvoj: angla, germana, franca, hispana, itala, portugala, rusa.
- 2) La Akademio adoptas ĉiujn internaciajn vortojn, ekzistantajn en la latina, en la formo de latina radiko.
- 3) Prononco de latinaj vortoj konformas al prononco de la antikva latina.
- 4) La Akademio adoptas ĉiujn anglajn vortojn derivitajn de la latina, en vasta senco.
- 5) La Akademio ellaboras vortaron de necesaj vortoj, kiuj ne estas latinaj/anglaj, kaj de la plej oftaj esprimoj.

Aldone oni rimarkigis, ke tiel farita lingvo strebas al maksimuma internacieco sen aspekti artefarite; tial oni povas nomi ĝin „Europaeo moderno”, sed, se oni akceptos la regulon 4), oni povas paroli pri „Latino-Anglo”.

La akademianoj poste diskutadis pri la proponoj. Komence de ĉiu kajero aperis la jam aprobitaj reguloj, poste estis lanĉataj novaj proponoj, akompanataj de diversaj komentoj kaj analizoj. Ekz. Jules Meysmans proponis ŝanĝi la regulon 2) jene: „La Akademio adoptas internaciajn vortojn en la formo komuna al maksimuma nombro de lingvoj”. Pri formo de vortoj skribis ankaŭ Waldemar Rosenberger kaj Edgar de Wahl.

La diskutoj pri la formo de interlingvo direktis la vojon de la Akademio al vera breĉejo de planlingvoj. En „*Discussiones*” en 1909 estis detale prezentitaj kaj diskutataj *Ido*, *Universal* de H. Molenaar, *Romanal* de S. M. Boningue, projekto *Genigraphia* de Giuseppe Matraya kaj *Perfektsprache* de Alois Hartl. „Grup Neutralist” el St. Petersburg raportis pri aktivecoj en Esperanto, Ido, Ro, Universal, Idiom Neutral kaj Reform Neutral, kaj proponis fondi internacian registaran oficon por enkonduko de universala lingvo. En 1910 prezentiĝis *Adjuvilo* (reformo de Ido, Seidel) *Pan Arisch* (Friedmann), *Antido* (R. de Saussure) kaj *Simplo* (Ferranti), en 1912 *Omnez* (Sidni Bond), *Europal* (Weisbart) kaj *Semilatino* (Pinth), en 1913 pritraktiĝis *Latin-Esperanto* de Vanghetti. Multaj artikoloj refoje pritraktis la rolon de la latina lingvo, substrekante ĝian gravecon por eŭropa lingvokomunikado.

La akademio daŭre kreskis. Oni povas kompari du membrolistojn, unu el 1912, la alian el 1927. En la unua listo estas 113 membroj, en la dua 366 membroj, sed nur 38 nomoj ripetiĝas. La 38 membroj do restis fidelaj al la Akademio eĉ post 13 jaroj, dum 75 membroj